

VISTA

En Joan Bosch, l'amic

EMPRESARI - 2 abril 2016 2.00 h

DAVID MARCA - EMPRESARI

Tot just ahir vaig saber que en Joan estava força greu d'una terrible infermetat que, capritxosa, perdona o no perdona sense saber el perquè. "Aquest cap de setmana l'aniràs a veure", m'havia fet a mi mateix, no calibrant prou bé la informació. Lamento moltíssim no haver pogut donar-li ànims, en vida. O potser un "adéu" no pas simbòlic.

Si un dia tornem a estar junts, reviurem les nostres aventures d'empresa periodística, que han durat poc menys de 31 anys

O si l'hagués vist conscient del seu estat i receptiu, potser li hauria dit: Joan, parlem amb tranquil·litat. Si te'n vas, en aquests paratges on descansen eternament els justos i nets de consciència, càlids a l'hivern i frescos a l'estiu, guarda'm un lloc. Espero que no t'agafi l'acudit de parlar amb el cap de subministraments i intentar vendre-li un tràiler o dos de sobrassada. No sé si en gasten i, en tot cas, deuen proveir-se a la indústria local.

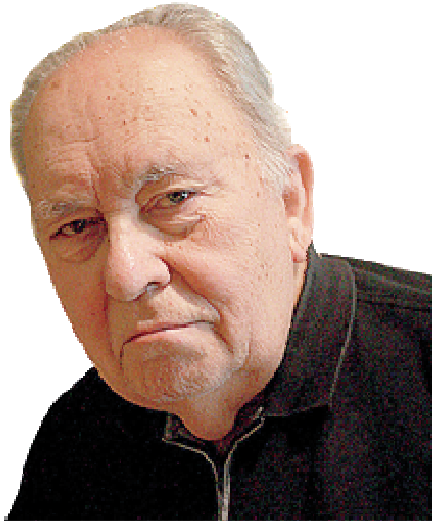
Si un dia tornem a estar junts, reviurem les nostres aventures d'empresa periodística, que han durat junts poc menys de 31 anys. Corrien els 80 i els esforços per anar recaptant minvaven. Ni nous socis, ni cooperativistes, ni institucions generoses donaven fruit ni contractació de publicitat. Sols el president del govern, Adolfo Suárez, al qui requerí, va tenir un gest: ens condonà el deute de la Seguretat Social que no havíem pagat mai. Després el teu germà recollí els sis rals amb els quals es comprometé Suárez.

En cedir-te la presidència m'exigires que em quedés de secretari del consell, cosa que vaig fer fins al 2012, en què vengueres el diari. Els anys de les aventures de Manresa, Sabadell, Tarragona i més, en Joan Ribas, tu i jo viatjàrem de dia i nit rebentant el rècord de no parar per sopar. I ara! Mai de la vida. "De cara a casa parar a menjar? Esteu xalats!"

Els anys en què entràrem en bons resultats, manares organitzar uns grans sopars per a tota l'empresa, arreu de Catalunya. Hom et veia riure complagut, saludant uns i altres forasters. Jo, que havia aguantat moltes nuvolades, pensava: "Me l'han canviat!"

Bé, Joan. Si al seu dia em destinen ací, tindrem temps per recordar-ho tot, tot i tot. Ací on ara vas, ningú escridassa a ningú. Pren paciència, que va per llarg. No t'enfadis amb mi. Mira d'escoltar-me i si fas bondat, et recitaré l'Espriu i acabaré amb La vaca cega, que és bona postra. Fins ara, amic. Estigues segur que d'amic vertader, un, sí que l'has tingut i el tens.

En Joan ha estat un home que ha viscut gairebé totalment pel negoci. En aquest aspecte, quan els espanyols assenyalen un català, sempre el titllen de viure pel negoci i res més. Som els grans desconeguts. Ara bé, l'amic Joan ha estat gairebé com dos.

DAVID MARCA CAÑELLAS

Publicat a: El Punt Avui. Comarques Gironines02-04-2016Pàgina 11

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/954806-en-joan-bosch-lamic.html>